

Čertův švagr

Petr byl mladý, chytrý a pracovitý chlapec. Rodiče ho dobře vychovávali. Maminka mu celý život spořila, a přes elektronické bankovníctví kontrolovala, jak mu postupně narůstají penízky na účtu. „Až se oženíš, budou se ti hodit“, říkala, „přístupové heslo k tvému účtu najdeš v obálce ve světnici“. Než ale Petr dorostl do věku na ženění, maminka zemřela. Otec se do roka a do dne zamiloval do mladé ženy, a brzy na to se konala svatba.

Otec dělal vše, co mladé maceše na očích viděl, Petra si vůbec nevšímal. Pracoval celé týdny a měsíce bez odpočinku, až se upracoval k smrti a z Petra se stal sirotek. Od té doby Petr neměl v domě klid. Macecha ovládla dům a z Petra se stal obyčejný čeledín. Nesměl do světnice, žil v kozím chlívku, a jedl jen zbytky ze stolu. Zato macecha žila v bohatství. Nejdříve z toho, co zdédila. Potom řekla svým čeledínům, aby vytvořili falešné webové stránky a účty na sociálních sítích. Na nich lákala důvěřivé lidi, aby ji prozradili heslo ke svému elektronickému bankovníctví. Slibovala, že kdo jí heslo prozradí, pohádkově zbohatne. Místo toho, ale všechny peníze ukradla, a z lidí udělala žebráky.

Petr se už na to nemohl dívat a rozhodl se, že vyrazí do světa. Dům i statky nechal maceše, ale vzpomněl si na spoření od maminky, a rozhodl se najít obálku s heslem. Počkal na vhodnou chvíli, vešel do světnice, ale obálku nemohl nikde najít. V tom macecha vtrhla dovnitř a spustila: „Ty jsi mě chtěl okrást, ničemníku!“ Věděla moc dobře, co Petr hledá, obálku již dávno našla a spoření utratila. Vyděšený Petr vzal nohy na ramena.

Maceše to ale nestačilo. Pěkně se ustrojila a vyrazila žalovat svému dlouholetému příteli – nejvyššímu správci Královské banky. Nejvyšší správce byl také pěkný darebák. A s macechou si náramně rozuměl. Zatímco macecha okrádala důvěřivé lidi, nejvyšší správce měl políčeno na účet samotného krále. Macecha slíbila, že když se nejvyššímu správci podaří Petra ze světa sprovodit, pomůže mu krále okrást.

Ještě štěstí, že tu byl i pekelný úřad. Čertovští úředníci poctivě zapisovali všechny hříchy, i ty které se páchaly na internetu. Na macechu i vrchního radu už měli dlouho políčeno. Když se ředitel pekelného úřadu Lucihacker dozvěděl, že chtějí okrást samotného krále a tím ohrozit celé království, byla to poslední kapka. „Jejich účty a počítače musí okamžitě propadnout pekelnému úřadu. Přineste mi všechny podklady,“ nařídil čertovi s hodností vedoucí čertovský referent kybernetických zločinů, aby šel do lidského světa a splnil jeho přání.

Mezitím macecha s nejvyšším správcem Královské banky nechali Petra zatknout a poslali ho do vězení. Jedné noci se ale Petrovi naskytla příležitost k útěku, když strážný po vydatné večeři tvrdě usnul. Petr utíkal co mu síly stačily, a v duchu si sliboval, že si se zlou macechou vyřídí účty. Tu najednou uprostřed lesa potkal pěkně oblečeného pána. Nejdříve se polekal, myslel si, že patří ke strážným, ale pán na něj vlídně promluvil: „Kam máš tak naspěch a uprostřed noci, chlapče? A cože tak rozzlobeně?“ „Kdo by se nezlobil,“ odpověděl Petr, „vždyť je na světě čím dál tím hůř,“ a vše pánovi podrobně vyprávěl.

„Já jsem ten, koho hledáš,“ řekl pán a proměnil se v čerta. „Macecha páchá těžké internetové hříchy a já jsem tu od toho, abych přinesl Lucihackerovi podklady a její účty a počítače navždy propadly našemu pekelnému úřadu.“ Petr sebou ani nehnul a čerta si pozorně prohlížel. Čert mu nabídl, aby šel k němu do služby. Petr podal čertovi ruku, ten ho vzal, a než se vzpamatoval, stáli uprostřed tmavé místnosti, kterou se šířila oslňující záře z počítačových monitorů. Petr se ocitl přímo v srdci pekelného úřadu. Čerti na obrazovkách sledovali, co kdo na internetu dělá a zda nekalosti osob spáchané na internetu již nenaplnily číši internetových hříchů.

Petr se čertům svěřil se vším, co zlá macecha napáchala jemu i dalším lidem. Lucihacker měl nyní dost důkazů, a tak všechny účty a počítače, které patřily maceše a nejvyššímu správci nenávratně propadly pekelnému úřadu. Oba se zničehonic ocitli na mizině, protože všechny své peníze měli uložené pouze elektronicky na účtech. Spolu s nimi zchudlo i království, protože mezitím stihli okrást krále, ale díky včasnému zásahu Lucihackera pár peněz království přece jen nakonec zbylo.

Petr ještě nějaký čas zůstal v pekle, na oplátku za pomoc s dopadením macechy se od čertů leccos naučil. Jednou k němu přišel čert a říká: „Tvůj čas u nás se naplnil. Pokud chceš zůstat, musíš složit náležitou pekelnou zkoušku, a stát se jedním z nás. Jinak se musíš vrátit zpátky na svět.“ Petr chvíli váhal, ale nakonec se rozhodl vrátit na svět. A protože peklu dobře posloužil, dostal od čerta zlatou kreditní kartu, se kterou mohl Petr zaplatit cokoli a kdykoliv. Čert mu ještě pošeptal do ucha PIN, a poučil jej, aby nikdy nikomu údaje ke kartě, ani jiným účtům neříkal. To víte, pekelný úřad je mocný, ale zdaleka nestihne všechny hříchy potrestat.

Petr se divil, že dostal kartu jen tak, a jestli v tom není nějaká čertovina. Čert se šibalsky usmál a prozradil: „Kouzelná zlatá karta bude platit jen do chvíle, než ze sebe smyješ čertovskou špínu, která se ti usadila na obličej. A dám ti dobrou radu, nespěchej s umytím, prozatím zůstaň, jaký jsi. A kdyby se tě lidé ptali, kdo jsi, řekni, že čertův švagr. Nebudeš lhát.“

Když Petr vstoupil zpět na zem, rozhodl se vrátit do své rodné vesnice. Ale jakmile se přiblížil k prvnímu stavení, začaly děti křičet: „Čert!“ Petr nejprve zamířil do hospůdky. Hospodský se ho zprvu bál, ale když Petr ukázal, že má zlatou kreditní kartu, hospodský ho s radostí obsloužil. Celý den mu nosil jídlo a pití, a Petr platil, cokoli hospodský naučtoval. O podivném čertovském chasníkovi a zlaté kreditní kartě se rychle dozvěděl i sám pan král. „Ta zlatá kreditní karta je jediný lék na naše zchudlé království“, řekl a pozval Petra na zámek.

Když Petr přijel na zámek, některé dvorní dámy omdlely úlekem, i král ještě tak ošklivého člověka neviděl. A přece s ním jednal jako s největším pánem, a hned ho požádal o peníze. Petr rychle odpověděl: „Dám vám králi peněz, co budete chtít. Ale chci jednu z vašich dcer za ženu. To je má jediná podmínka.“ Král šel celý ustaraný za dcerami. „Kdo by si vzal takového šeredu za muže,“ pomyslí si. Starší dcera Hrdomila otcovu nabídku okamžitě odmítla. „Z nás dvou, otče, jediné Adéla. Já jsem prvorozená královská dcera a nezhodím s umouňencem, kdyby i celá zem hlady zemřít měla.“

„Já si ho vezmu, tatínku, dost už bylo v naší zemi chudoby,“ prohlásila mladší Adéla. Hrdomila se jí vysmála: „Prý si říká čertův švagr. Kdyby to byl alespoň vládce pekla, ale být jeho švagrovou, to mi za to nestojí.“

Druhý den přišel Petr na námluvy. Byl skutečně ošklivý, i když si Adélka zamilovala jeho příjemný hlas, do očí se mu podívat nedovedla. Petr dodržel svůj slib. Dal králi peněz pro celé království, však byl rád, že může splatit dluh své macechy. Pak poručil přinést nádobu s vodou. Umyl se a rázem z něho byl řádně ustrojený mládenec. „Děkuji ti švagře,“ zvolal. Jeho zlatá kreditní karta byla fuč. „Hodně štěstí, Petře,“ ozvalo se nazpět. Adélka padla Petrovi kolem krku. A byla svatba.

Na svatbu dorazil i neznámý, mocný pán v bohatě zdobeném kočáře. „Toho si vezu já,“ usmyslela si Hrdomila. A taky se tak stalo. Mocný pán byl ve skutečnosti Lucihacker a odvezl si sestru Adélky do svého pekelného úřadu, kde z ní vychoval lepšího člověka. Petr byl hodným králem a Adélka vlídnou královnou všech svých poddaným. A přístupové údaje k účtům v království uchovávali vždy jen na bezpečné místo.